Категорія справи № **761/46285/16-ц: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **19.06.2019.** Оприлюднено: **21.06.2019.**
Дата набрання законної сили: **12.06.2019**
Номер судового провадження: **не визначено**

Головуючий у І інстанції

Притула Н.Г.

Провадження №22-ц/824/4131/2019 **Доповідач у ІІ інстанції**
Матвієнко Ю.О.

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

12 червня 2019 року Київський апеляційний суд в складі колегії суддів судової палати з розгляду цивільних справ:

головуючого судді: Матвієнко Ю.О.,

суддів: Іванової І.В., Мельника Я.С.

при секретарі: Зубленку Ю.О.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні Київського апеляційного суду справу за апеляційною скаргою Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» на ухвалу Шевченківського районного суду м. Києва від 06 грудня 2018 року у справі за клопотанням Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» про надання дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі за позовом Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів, сплачених за договором,

ВСТАНОВИВ:

У грудні 2016 року АТ «Авіа-Фед-Сервіс» звернулося до суду із клопотанням, у якому просило надати дозвіл на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі № 300/2015 за позовом АТ «Авіа-Фед-Сервіс» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів, а саме на стягнення з ДАХК «Артем» на користь АТ «Авіа-Фед-Сервіс» суми сплаченого за договором від 24 грудня 2014 року № 2014-12-90 авансу в розмірі 1 480 305,00 дол. США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів та витрат позивача, що виникли у зв`язку з арбітражним розглядом, у розмірі 800 000,00 російських рублів; після набрання ухвалою про надання дозволу на примусове виконання рішення суду законної сили видати виконавчий лист про стягнення з ДАХК «Артем» на користь АТ «Авіа Фед-Сервіс» суми сплаченого за договором від 24 грудня 2014 року № 2014-12-90 авансу в розмірі 1 480 305,00 дол. США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли у зв`язку з арбітражним розглядом, у розмірі 800 000,00 російських рублів.

Своє клопотання АТ «Авіа-Фед-Сервіс» обґрунтовувало тим, що 24 грудня 2014 року між АТ «Авіа-Фед-Сервіс» та ДАХК «Артем» укладено договір № 2014-12-90ГСК/КГК/2012/01 на поставку

товару в номенклатурі, кількості та за цінами згідно зі специфікацією, на виконання умов якого заявник перерахував боржнику два авансові платежі в загальному розмірі 1 480 305,00 дол. США.

У зв`язку з невиконанням боржником своїх зобов`язань за вищевказаним договором рішенням Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі № 300/2015 позов АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» до ДАХК «Артем» про стягнення коштів задоволено та ухвалено стягнути з ДАХК «Артем» на користь АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» суму сплаченого за договором від 24 грудня 2014 року № 2014-12-90 авансу в розмірі 1 480 305,00 дол. США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли у зв`язку з арбітражним розглядом, у розмірі 800 000,00 російських рублів.

Проте, враховуючи ту обставину, що вищевказане рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації, яке набрало законної сили, боржником добровільно не виконується, заявник, посилаючись на положення Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», Конвенції ООН про визнання і приведення у виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, Угоди про порядок вирішення спорів, пов`язаних із здійсненням господарської діяльності, від 20 березня 1992 року та Конвенції про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах, укладеної державами-членами Співдружності Незалежних Держав у м. Мінську 22 січня 1993 року, звернувся до суду із цим клопотанням.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Києва від 31 травня 2017 року, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду міста Києва від 08 листопада 2017 року, в задоволенні клопотання АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» відмовлено.

Постановою Верховного Суду від 05 вересня 2018 року касаційну скаргу АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» задоволено частково, ухвалу Шевченківського районного суду м. Києва від 31 травня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду міста Києва від 08 листопада 2017 року скасовано, справу направлено до суду першої інстанції на новий розгляд.

Ухвалою Шевченківського районного суду м. Києва від 06 грудня 2018 року клопотання АТ «Авіа-Фед-Сервіс» про надання дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі за позовом АТ «Авіа-Фед-Сервіс» до ДАХК «Артем» про стягнення коштів, сплачених за договором, - задоволено.

Надано дозвіл на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі №300/2015 за позовом АТ «Авіа-Фед-Сервіс» до ДАХК «Артем» про стягнення коштів, сплачених за договором, а саме: на стягнення з ДАХК «Артем» на користь АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» суму сплаченого за договором від 24 грудня 2014 року № 2014-12-90 авансу в розмірі 1 480 305 (один мільйон чотириста вісімдесят тисяч триста п`ять) доларів США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли у зв`язку з арбітражним розглядом, у розмірі 800 000,00 російських рублів. Після набрання ухвалою законної сили АТ «Авіа-Фед-Сервіс» видати виконавчий лист.

Не погоджуючись з ухвалою, ДАХК «Артем» подала на неї апеляційну скаргу, в якій, посилаючись на порушення судом першої інстанції норм матеріального та процесуального права, просила ухвалу скасувати та постановити по справі нове судове рішення, яким у задоволенні клопотання АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» відмовити. Обгрунтовуючи скаргу, апелянт посилався на те, що 02 травня 2018 року Указом Президента України № 126/2018 було затверджено рішення Ради національної безпеки і оборони України від 02 травня 2018 року «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)». Відповідно до пункту 746 Додатку 2 до Указу Президента України №126/2018 від 02 травня 2018 року до АТ «Авіа-Фед-Сервіс» строком на 3 роки застосовані санкції: 1) блокування активів - тимчасове обмеження права особи користуватися та розпоряджатися належним їй майном; 2) обмеження торговельних операцій; 3) запобігання виведенню капіталів за межі України; 4) зупинення виконання економічних і фінансових зобов`язань. Враховуючи дані обставини, визнання та надання дозволу на примусове

виконання рішення про стягнення з ДАХК «Артем» на користь АТ «Авіа-Фед-Сервіс» грошових сум суперечитиме публічному порядку.

У відзиві на апеляційну скаргу, що надійшов від генерального директора АТ «Авіа-Фед-Сервіс» - Решетника О.Г., останній просив апеляційну скаргу залишити без задоволення, а ухвалу суду без змін.

Представник ДАХК «Артем» в апеляційному суді апеляційну скаргу підтримав та просив про її задоволення з викладених у ній підстав.

Представник заявника АТ «Авіа-Фед-Сервіс» в судовому засіданні проти задоволення апеляційної скарги ДАХК «Артем» заперечив та просив залишити її без задоволення, а ухвалу суду - без змін, як таку, що постановлена з додержанням норм матеріального та процесуального права.

Заслухавши доповідь судді доповідача, пояснення учасників процесу, перевіривши матеріали справи та обговоривши доводи скарги, колегія суддів дійшла висновку про залишення скарги без задоволення, а ухвали суду - без змін, виходячи з наступного.

Відповідно до ч.ч. 1, 2, 5 ст. 263 ЦПК України судове рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права. Обгрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з`ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Задовольняючи клопотання АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс», суд першої інстанції виходив з відсутності у справі підстав для відмови у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, з чим погоджується і колегія суддів, враховуючи наступне.

Судом встановлено, що рішенням Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі № 300/2015 позов АТ «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів задоволено та ухвалено стягнути з Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» на користь АТ «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» суму сплаченого за Договором №2014-12-90 від 24.12.2014 року авансу в розмірі 1 480 305,00 доларів США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли в зв`язку з арбітражним розглядом, в розмірі 800 000,00 російських рублів.

Згідно з довідкою Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 11.11.2016 року № 1800-300/3882, вищевказане рішення є остаточним, набуло законної сили з моменту його винесення, тобто з 03 жовтня 2016 року, та підлягає негайному виконанню.

Також встановлено, що вищевказане рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року боржником ДАХК «Артем» в добровільному порядку не виконане.

Відповідно до гарантійних листів та сертифікатів кінцевого користувача, виданих Федеральною службою Російської Федерації по військово-технічному співробітництву, заявник укладав договір з боржником із метою виконання своїх зобов`язань перед підприємствами оборонного комплексу Росії а саме: ПАТ «Казанський вертолітний завод», АТ «Рособоронекспорт», ВАТ «Улан-Уденський авіаційний завод», ПАТ «Роствертол», а також ТОВ «Центр Закупок і Логістики Вертолітобудівної Індустрії», які входять до холдингу ВАТ «Вертольоти Росії».

Згідно з пунктом 1.2 укладеного між сторонами договору, поставки товару здійснюються на підставі Угоди між Урядом України та Урядом Росії від 18 листопада 1993 року «Про виробничу і науково-технічну кооперацію підприємств оборонної галузі промисловості».

Статтею 81 Закону України «Про міжнародне приватне право» передбачено, що в Україні можуть бути визнані та виконані рішення іноземних судів у справах, що виникають з цивільних, трудових, сімейних та господарських відносин, вироки іноземних судів у кримінальних провадженнях у частині, що стосується відшкодування шкоди та заподіяних збитків, а також рішення іноземних арбітражів та інших органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних і господарських справ, що набрали законної сили.

Згідно вимог ч.1 ст. 82 вищевказаного Закону визнання та виконання рішень, визначених у ст. 81 цього Закону, здійснюється у порядку, встановленому законом України.

Стаття 474 ЦПК України визначає, що рішення міжнародного комерційного арбітражу (якщо його місце знаходиться за межами України), незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

У разі якщо визнання та виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу залежить від принципу взаємності, вважається, що він існує, оскільки не доведено інше.

Стаття 478 ЦПК України визначає підстави, за яких суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, зокрема, якщо:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть суду доказ того, що:

а) одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або

б) сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або

в) рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

г) склад міжнародного комерційного арбітражу або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

ґ) рішення ще не стало обов`язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що:

а) відповідно до закону спір, з огляду на його предмет, не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу; або

б) визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Порядок визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу регламентується міжнародними договорами, у даному випадку Нью-Йоркською конвенцією про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, в якій Україна бере участь із 08 січня 1961 року, Законом України «Про міжнародний комерційний арбітраж» та главою 3 розділу IX ЦПК України.

Основоположним принципом Нью-Йоркської конвенції визначено, що держава, що її підписала, зобов`язана визнавати іноземні арбітражні рішення обов`язковими та виконувати їх. Нью-Йоркська

Конвенція, презюмуючи обов`язковість арбітражного рішення, передбачає вичерпний, що не підлягає розширеному тлумаченню, перелік підстав, за яких компетентний суд може відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Підстави, наведені в пункті 2 статті V Нью-Йоркської конвенції, охороняють публічні інтереси держави, в якій подано клопотання про примусове виконання, та, відповідно, суди вправі використовувати їх ex officio, тобто в силу власних зобов`язань суду держави, після подання заяви про визнання й звернення до виконання арбітражного рішення.

Тобто суд держави, в якій подане таке клопотання, зобов`язаний ex officio, згідно з природою власних повноважень та його правовим статусом у державі, перевірити за власною ініціативою та в обов`язковому порядку дотримання публічного порядку в кожному випадку, незалежно від того, чи посилається сторона, яка заперечує проти визнання та звернення до виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, на предмет існування названих перешкод для такого звернення і його задоволення судом.

Такі обов`язки покладаються на суд держави, який діє від її імені, реалізуючи владні повноваження від імені країни як публічно-правового утворення.

Відповідно до пункту другого частини першої статті 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише коли суд визначить, що: об`єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України, арбітражне рішення суперечить публічному порядку (orde public) України.

Згідно із статтею 12 Закону України «Про міжнародне приватне право» норма права іноземної держави не застосовується у випадках, якщо її застосування призводить до наслідків, явно несумісних з основами правопорядку (публічним порядком) України. У таких випадках застосовується право, яке має найбільш тісний зв`язок з правовідносинами, а якщо таке право визначити або застосувати неможливо, застосовується право України. Відмова в застосуванні права іноземної держави не може ґрунтуватися лише на відмінності правової, політичної або економічної системи відповідної іноземної держави від правової, політичної або економічної системи України.

Під публічним порядком слід розуміти правопорядок держави, визначені принципи і засади, які становлять основу існуючого у ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості й основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо). Міжнародний публічний порядок будь-якої країни включає фундаментальні принципи і засади правосуддя, моралі, які держава бажає захистити навіть тоді, коли це не має прямого стосунку до самої держави; правила, які забезпечують фундаментальні політичні, соціальні та економічні інтереси держави (правила про публічний порядок); обов`язок держави з дотримання своїх зобов`язань перед іншими державами та міжнародними організаціями. Це ті незмінні принципи, які виражають стабільність міжнародної системи: у тому числі суверенітет держави, невтручання у внутрішні справи держав, непорушення територіальної цілісності тощо.

Під публічним порядком у цьому та інших випадках, коли незаподіяння йому (публічному порядку) шкоди обумовлює можливість визнання і виконання рішення, належить розуміти правопорядок держави, визначені принципи і засади, які становлять основу існуючого в ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості й основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо).

Правова концепція публічного порядку існує для того, щоб захистити державу від іноземних арбітражних рішень, які порушують діючі в державі фундаментальні принципи справедливості і правосуддя. Ці положення покликані встановити правовий бар`єр на шляху рішень, ухвалених всупереч кардинальним процесуальним і матеріально-правовим принципам, на яких тримається публічний і державний порядок. Вони також призначені не допустити можливість визнання та надання дозволу на виконання рішень, пов`язаних з корупцією чи неприпустимим невіглаством арбітрів.

Необґрунтована відмова у наданні дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду є свого роду блокуванням рішення і буде носити характер штучного нормативного бар`єру, який з точки зору міжнародного права є абсолютно недопустимим. Це блокування не тільки не відповідатиме цілям міжнародного арбітражу, але й буде порушувати законні права, які це арбітражне рішення може фактично надавати стягувачу в інших країнах.

Відмова у визнанні та наданні дозволу на примусове виконання на території України арбітражного рішення порушуватиме частину першу статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, становитиме втручання у право власності стягувача на присуджені грошові кошти (рішення у справі «Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Greece» від 09 грудня 1994 року, серія А, № 301-В).

Застереження про публічний порядок у загальному вигляді сформульоване у міжнародних конвенціях. Зокрема, у статті 6 Конвенції ООН про право, що застосовується до міжнародної купівлі-продажу товарів, від 15 червня 1995 року встановлено, що в кожній із держав, які домовляються, застосування права, визначеного цією Конвенцією, може бути виключено з мотивів публічного порядку. Таке ж правило встановлене у статті 18 Конвенції ООН про право, що застосовується до договорів міжнародної купівлі-продажу товарів від 22 грудня 1986 року.

Таким чином, головним завданням застереження про публічний порядок у міжнародному праві є вирішення колізій різних країн.

Об`єктом застереження про публічний порядок є міжнародні приватноправові відносини, а предметом - незастосування іноземного права, яке обране для регулювання цивільно-правових відносин з іноземним елементом, якщо його застосування порушує публічний порядок держави. У цьому разі застереження про публічний порядок врегульовує самостійну сферу суспільних відносин, яка не залежить від сфери міждержавних відносин.

Статтею 12 Закону України «Про міжнародне приватне право» визначено, що норма права іноземної держави не застосовується у випадках, якщо її застосування призводить до наслідків, явно не сумісних з основами правопорядку (публічним порядком) України. У таких випадках застосовується право, яке має найбільш тісний зв`язок з правовідносинами, а якщо таке право визначити або застосувати неможливо, застосовується право України. У разі якщо суд розглядає спірні правовідносини на підставі домовленості сторін, публічний порядок цієї держави безпосередньо не зачіпається.

Враховуючи вищенаведене, посилання на порушення публічного порядку може мати місце тільки у випадках, коли виконання іноземного арбітражного рішення несумісне з основами правопорядку держави.

Та обставина, що стягувач АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» є компанією Російської Федерації, яка, у свою чергу визнана в Україні державою-агресором, не може слугувати підставою для невиконання договірних зобов`язань.

З матеріалів справи вбачається, що ДАХК «Артем» не надано суду жодного належного та допустимого доказу того, що надання дозволу на виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року створить загрозу для національної безпеки та економіки країни, в зв`язку із чим правильним є висновок суду про те, що арбітражне рішення не суперечить публічному порядку України, її незалежності, цілісності, самостійності та недоторканості, конституційним правам, свободам, гарантіям, оскільки це рішення ухвалено виключно стосовно боржника як окремої юридичної особи та самостійного учасника господарського обороту, і поширює свою дію тільки на боржника.

Враховуючи вищенаведені положення законодавства України, посилання на публічний порядок можуть мати місце тільки у випадках, коли виконання іноземного арбітражного рішення несумісне з основами правопорядку держави, а події, які сталися в Україні, починаючи з лютого-березня 2014 року, та визнання Російської Федерації країною-агресором по відношенню до України, не вплинуло на приватноправові відносини, що склалися між АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» та ДАХК «Артем» на підставі договору та на їх зобов`язання, що виникли на підставі цього договору.

Доводи апеляційної скарги про те, що згідно Указу Президента України від 02 травня 2018 року №126/2018 про затвердження рішення Ради національної безпеки і оборони України від 02 травня 2018 року «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» до заявника АТ «Авіа-Фед-Сервіс» строком на 3 роки застосовані санкції, в зв`язку із чим надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу про стягнення на користь товариства грошових коштів з ДАХК «Артем» суперечитиме публічному порядку України, колегією суддів відхиляються, оскільки сам по собі факт внесення заявника до даного списку та накладення на нього санкцій жодним чином не свідчить про те, що надання дозволу на виконання рішення МКАС про стягнення на його користь коштів з ДАХК «Артем» порушить публічний порядок України, оскільки це рішення стосується виключно приватноправових інтересів господарюючих суб`єктів щодо виконання умов укладеної між ними господарської угоди. Відмова в даній ситуації у наданні дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду є свого роду блокуванням рішення і буде носити характер штучного нормативного бар`єру, який з точки зору міжнародного права є абсолютно недопустимим. Це блокування не тільки не відповідатиме цілям міжнародного арбітражу, але й буде порушувати законні права, які це арбітражне рішення може фактично надавати стягувачу в інших країнах.

Крім того, колегія суддів вважає за необхідне зазначити наступне.

Згідно п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про виконавче провадження» відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню рішення на підставі таких виконавчих документів: виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі рішень міжнародного комерційного арбітражу.

При цьому, положеннями ч. 1 ст. 21 Закону України «Про деякі питання заборгованості підприємств оборонно-промислового комплексу - учасників Державного концерну «Укроборонпром» та забезпечення їх стабільного розвитку» встановлено, що відносно зобов`язань щодо стягнення заборгованості, де кредитором (стягувачем) є юридична особа держави-агресора та/або держави окупанта або юридична особа з іноземними інвестиціями чи іноземне підприємство держави-агресора та/або держави-окупанта, а боржником - підприємство оборонно-промислового комплексу, внесене до переліку об`єктів державної власності, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, примусове виконання рішень щодо стягнення заборгованості не допускається.

Примітка до цієї статті містить наступні дефініції: Держава-агресор та/або держава-окупант - держава, визнана державою-агресором та/або державою-окупантом Верховною Радою України. Для цілей цієї статті юридичною особою держави-агресора та/або держави-окупанта вважається: юридична особа, яка зареєстрована або іншим чином утворена згідно з правом держави-агресора та/або держави-окупанта, та/або юридична особа, виконавчий орган управління якої знаходиться на території держави-агресора та/або держави-окупанта, та/або юридична особа, яка контролюється чи діяльність якої управляється (у тому числі, але не виключно, за допомогою фінансування) з території держави-агресора та/або держави-окупанта.

Відповідно до п. 13 ч. 1 ст. 34 Закону України «Про виконавче провадження» у разі наявності підстав, передбачених статтею 21 «Про деякі питання заборгованості підприємств оборонно-промислового комплексу - учасників Державного концерну «Укроборонпром» та забезпечення їх стабільного розвитку», виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій. При цьому, виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій (виключно) на період дії обставин, визначених статтею 21 Закону України «Про деякі питання заборгованості підприємств оборонно-промислового комплексу - учасників Державного концерну «Укроборонпром» та забезпечення їх стабільного розвитку».

Цілісність системи законодавства України у даному випадку проявляється у тому, що обставини, на які посилається апелянт як на підставу для відмови у визнанні та наданні дозволу на виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року у справі за позовом АТ «Авіа-Фед-Сервіс» до ДАХК «Артем», у дійсності такою підставою не являються, про що, зокрема, зазначено і у Постанові Верховного Суду від 05 вересня 2018 року, висновки якого згідно ч. 1 ст. 417 ЦПК України є обов`язковими для суду першої та апеляційної інстанції під час нового розгляду справи.

Тобто, обставини, на які посилається апелянт, за певних умов можуть бути підставою виключно для зупинення вчинення виконавчих дій після звернення рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03 жовтня 2016 року до примусового виконання.

Інші доводи апеляційної скарги боржника Державної акціонерної холдингової компанії «Артем»зводяться до незгоди з висновками суду першої інстанції та власного тлумачення характеру спірних правовідносин і встановлених судом обставин; ці доводи були предметом перевірки суду першої інстанції, який дав їм всебічну та об`єктивну оцінку у своєму рішенні.

Відповідно до п.1 ч.1 ст.374 ЦПК України суд апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги має право залишити судове рішення без змін, а скаргу без задоволення.

Відповідно до ст.375 ЦПК України суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а судове рішення без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції ухвалив судове рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права.

Оскільки судом першої інстанції судове рішення ухвалене з додержанням норм матеріального і процесуального права, підстави для його скасування згідно вимог ч. 1 ст. 375 ЦПК України відсутні.

Керуючись ст.ст. 367, 374, 375, 382, 383 ЦПК України, Київський апеляційний суд в складі колегії суддів

П О С Т А Н О В И В :

Апеляційну скаргу Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» - залишити без задоволення.

Ухвалу Шевченківського районного суду м. Києва від 06 грудня 2018 року - залишити без змін.

Постанова суду апеляційної інстанції набирає законної сили з дня її прийняття та може бути оскаржена в касаційному порядку до Верховного Суду протягом тридцяти днів.

Головуючий:

Судді: